

LBRIS

We know
books

DENISA GRIGORAȘ

**TIMBRU
PENTRU
SCRISORILE
CĂTRE
RAI**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

CUPRINS

O carte cât un bolovan luat de pe inimă · 9

CAPITOLUL 1

Cu mâinile întinse către Tine · 12

CAPITOLUL 2

Iertarea ca povară · 15

CAPITOLUL 3

Ce e dincolo de nori? · 18

CAPITOLUL 4

Întoarcerea la esență · 21

CAPITOLUL 5

Un ceai de merișoare cu Dumnezeu · 24

CAPITOLUL 6

Liniștea unui apus · 27

CAPITOLUL 7

Te întreb în tăcere · 29

CAPITOLUL 8

În căutarea frumuseții Pământului · 32

CAPITOLUL 9

Ce gânduri îți tremură pe suflet? · 35

CAPITOLUL 10

În cerc cu îngerii păzitori · 37

CAPITOLUL 11

Lupta de-a fi om · 40

CAPITOLUL 12

E Crăciun, e Noapte Sfântă · 43

CAPITOLUL 13

Bunicii n-ar trebui să moară niciodată · 46

CAPITOLUL 14

Denisa mică · 52

CAPITOLUL 15

Cu bocancii în viața mea · 57

CAPITOLUL 16	
<i>Unde erau toți când eu mă prăbușeam?</i>	61
CAPITOLUL 17	
<i>De braț cu boala mea cronică</i>	68
CAPITOLUL 18	
<i>Nu mi-e frică de moarte</i>	76
CAPITOLUL 19	
<i>De ce tăcerea noastră doare atât de tare</i>	80
CAPITOLUL 20	
<i>Cât timp?</i>	84
CAPITOLUL 21	
<i>Suficient</i>	88
CAPITOLUL 22	
<i>Aripi cu blană</i>	91
CAPITOLUL 23	
<i>Ce vreau eu nu se câștigă peste noapte</i>	94
CAPITOLUL 24	
<i>Un om fericit? Cum naiba?</i>	98
CAPITOLUL 25	
<i>E numai vina mea că m-am abandonat</i>	102
CAPITOLUL 26	
<i>Pământu-i plin de vampiri cu ventuze</i>	106
CAPITOLUL 27	
<i>Pășim pe spini desculți</i>	109
CAPITOLUL 28	
<i>Povestea nu e niciodată una singură</i>	113
CAPITOLUL 30	
<i>Mă odihnesc în Tine</i>	117
CAPITOLUL 31	
<i>Cum își aleg oamenii ultimele cuvinte</i>	121
CAPITOLUL 32	
<i>Ultimele șapte minute</i>	125
<i>Epilog</i>	131

O CARTE CÂT UN BOLOVAN LUAT DE PE INIMĂ

Carta mea nu-i nici mică, nici prea mare. E potrivită. E de dimensiuni acceptabile pentru fiecare iubitor de cărți. Cel mai mult contează ce e printre paginile pe care le răsfoiești și, sincer, unele dintre ele doar au zărit un colț de idee și mi s-au părut cutremurătoare. Dar cineva trebuie să le pună negru pe alb și nu doar într-un jurnal, pe noptieră, la capul patului.

N-am scris această carte ca să cocolesc pe cineva. Ba din contră. Îmi doresc să zguduie puțin, să șocheze mai mult pe alocuri, și să ușureze în totalitate. Pentru că, știi ce? Cu toții avem nevoie de liniște, iar pentru a o obține, câteodată trebuie să fim puțin egoiști.

Cui altcuiva aș putea să-i mărturisesc totul, dacă nu lui Dumnezeu? Poate că ți-a ajuns în mână această carte, dragă cititorule, și nu crezi în Dumnezeu. Te rog nu o lăsa din mâini, pentru că nu-s aici să-ți țin teoria chibritului sau să te oblig să crezi în El. Eu una o fac și e perfect în regulă să avem credințe diferite. Cine sunt eu să te judec? Vorba aia: „Cine e fără de păcat, să arunce primul piatra...”

În schimb, am să te rog să vezi dincolo de adresare. Sau, dacă poți, această carte să fie un simplu exercițiu de imaginație, să te transpui în locul meu și, pentru câteva pagini, să crezi, de asemenea, în El. Dar să auzi toate situațiile, toate problemele pe care I le încredințez. Sunt sigură că, pe alocuri, o să te regăsești.

Am scris această carte pe coate, parcă neavând nicio putere să continui. Și totuși, am mai dat o foaie. Și încă una. Și încă una. Începe atât de liniștitor, parcă e o carte de adormit copiii. Dar îți promit că pe această foaie tăcută, dacă trasăm un grafic, abscisa reprezintă un drum lin, un fir care curge, ca pentru fiecare dintre noi. Iar ordonata ar fi, fără îndoială, intensitatea trăirii mele, care sunt sigură că se intersectează cu trăirea ta, măcar puțin. Și acolo, unde curba urcă, atinge, în cele din urmă, cerul. Aici, pe Pământ, ori poate dincolo de el.

Am scris o carte. O carte individuală, care se simte ca un bolovan luat de pe inimă. Pentru că multe se adună în viața unui om și prea puțin putem da afară, pentru că suntem afundați într-un cancer al unei societăți moderne indiferente și intoxicate. Am scris o carte în care, cu inima deschisă, putem să ne oprim din zâmbit frumos și din trăit derizoriu, deschizându-ne sufletul și inima și trezind la o realitate macabră orice visător dezgustător.

Avem dreptul să visăm, uneori e chiar indicat, pentru a putea supraviețui. Dar când limitele sănătoase încep să ne fie încălcate de niște oameni superficiali, avem tot dreptul să-i aducem noi cu picioarele pe pământ.

Nu aveam nevoie doar să scot eu ceva din durerile mele la suprafață, ci să aduc la scenă deschisă lucrurile pe care

oamenii, din naivitate, le lasă călcate în picioare de către alții.

Sper ca aceste pagini să fie bucate de curaj de care ai tu nevoie, drag cititor, pentru a-ți fi bine.

Te îmbrățișez și nu uita, întotdeauna, undeva, cineva va trăi exact același lucru ca și tine. Nu ești niciodată singur.

Cu recunoștință,
Denisa.